

[Poul Møller.]

at denne difference dækker vi i vore forslag ved en række besparelser, som omfattede beløb på i alt 300 mill. kr., således at der bliver en nettodifference mellem regeringens forslag her og vore forslag på 200 mill. kr. med hensyn til forbrugsmuligheder for befolkningen. Forskellen er jo ikke længere så eventyrlig stor, som den kunne synes under valgkampen, og som den kunne synes, når man tænker på de kommentarer, der også efter valget er blevet fremsat om vore tanker. Vi kan nu overse forskellen, og vi kan gøre den op.

Jeg vil gerne her straks sige, at regeringen skal ikke høre knubbede ord fra min side, fordi man har fulgt os et stykke ad vejen, og den højtærede finansminister skal heller ikke have bebrejdelser, fordi han går en del af den vej, VK-planen foreslog, selv om han for en halvanden måneds tid siden advarede stærkt både mod LO og VK. Advarslen mod LO er vel forstummet under hensyn til tiden og situationen, og advarslen mod VK vil vel også forstumme under hensyn til finansministerens egne gøremål. Men det er altså ikke nogen bebrejdelse. Spørgsmålet er derimod, om han ikke, når han nu er ved at omstille sig og ved at erkende, at man godt kan nedsætte skatterne, skulle springe lidt dristigere. Jeg vil sige med fader Holberg: fat mod, Antonius, du haver intet ondt bedrevet — måske nok sagt noget, men endnu ikke bedrevet noget, som skulle gøre, at man skulle være bange.

I det udskrivningsforslag, regeringen møder med, går man op til 18 000 kr. med den proportionale skat. Det er den samme beløbsgrænse, som vi satte i VK-planen, og er naturligvis et udmærket fremskridt, et fremskridt, som vi alle gerne vil bidrage til at få gennemført. Men regeringen regner med, at man skal betale 24 pct. i skat af det, der for forsørgeres vedkommende ligger over 5 800 kr. og op til denne skattepligtige indkomst på 18 000 kr., mens vore forslag gik ud på, at indkomstskatten i dette interval skulle være 18 pct. Det er jo en væsent-

lig forskel. En del af denne forskel opsuges så igen ved, at regeringen bevarer en vis nedsættelse for indkomststigningers vedkommende, nemlig en 20 pct.s reduktion, således at man i nogen grad når ned i nærheden af de 18 pct., men da de 20 pct.s reduktion ikke gælder for kommuneskattens vedkommende, så vil man, til trods for at man bevarer 20 pct.-lempelsesreglen, få en meget høj marginalskat i intervallet fra de 5 800 kr. op til de 18 000 kr. Man kan her komme op på marginalprocenter på omkring 40 for disse beskedne indtægter, mens man ved vore forslag ville have opnået det, som var meningen med proportionalsskatten, eller opnået det mere tydeligt og mere kraftigt, nemlig at fremme indkomstdannelsen, lysten til arbejde, lyst til virksomhed i det danske folk. For hensigten var jo ikke bare at få en anden og lavere procent. Vi mener, at en lav proportionalsskatteprocent og herigennem en lav marginalskat vil virke mere befordrende på befolkningens arbejdslyst og virksomhedstrang, end en høj procent vil gøre det, og har vi ret i denne betragtning, bør det vel overvejes under den kommende udvalgsdrøftelse, om man ikke kan komme under de 24 pct.

Ser man bort fra 20 pct.-nedslagsreglen, vil en reduktion fra 24 til 18 pct. vel koste ca. 300 mill. kr., idet jeg regner med omkring 50 mill. kr. for hver procent, der nedsættes, og dette beløb vil man kunne hente, hvis man fra regeringspartierne side vil stille sig fordomsfrit over for de besparelsemuligheder, der må være på statens budget. Jeg vil gerne sige her, at jeg er ikke fanatisk besparelsermand, men jeg mener, at det i et offentligt budget, der vel i det kommende år for statens vedkommende kommer til at balancere på et tal, der er meget tæt ved de 8 milliarder kr., vel nok skulle være muligt at finde besparelser på et beløb på 200-300 mill. kr. Vi har jo fremlagt forskellige tanker og forslag til overvejelse, som man kan lade indgå i forhandlingerne, og som jeg håber regering-